

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-187/1996-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Katice Jelić, Ane Garačić, mr. Branka Zmajevića i Vesne Vrbećić, kao članova vijeća i više savjetnice Zlate Lipnjak-Bosanac, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. S. I. i N. B., zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zadru od 18. siječnja 1996. br. K-54/95, u sjednici održanoj 4. travnja 1996. godine, saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske mr. Slavka Zadnika,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana žalba opt. S.I. i N.B. i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom prvog stupnja oglašeni su krivima, u odsutnosti, opt. S.I. i N.B. zbog kriv. djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično opisanog u njoj izreci, i po istom krivičnom zakonu su osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po dvadeset godina.

Protiv te presude podnijeli su žalbu optuženici po branitelju V.M., odvjetniku iz Z., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni i predložili da se pobijanu presudu ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje ili preinači i optuženicima izreknu blaže sankcije.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP predložio je da se žalba odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nisu u pravu optuženici kada pobijaju prvostupanjsku presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Zapravo, u žalbi se ni ne obrazlaže zbog čega je to činjenično stanje u pobijanoj presudi ostalo nepotpuno utvrđeno odnosno koje bi to dokaze trebalo provesti da bi se otklonila ta, navodna, manjkavost, već se tvrdi da "nije proveden niti jedan dokaz koji direktno potvrđuje da bi upravo optuženici bile osobe koje su učinile sve inkriminirane radnje", a potom se prigovara ocjeni iskaza svjedoka M.Š. i J.Ž. i zaključuje da "nema neposrednih očevidaca događaja niti direktnih dokaza da bi upravo (optuženici) počinili krivično djelo iz izreke. Dakle, tvrdi se da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

Suprotno tome, sud prvog stupnja je na temelju provedenog postupka, u odsutnosti nedostižnih optuženika, pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice i ispravno zaključio da su optuženici počinili krivično djelo za koje su i oglašeni krivima.

U pobijanoj presudi je pravilna i savjesna analiza i ocjena iskaza saslušanih svjedoka, a to su, uz M.Š. i J.Ž., i T.Š., T.Ž. i J.B., a i svjedok M.Č. dobro zna da su upravo optuženici, zajedno sa još više drugih osoba, bili u P., nosili maskirne uniforme i pripadali postrojbama "Beli orlovi".

Kraj iskaza saslušanih svjedoka, posebno kada se ti iskazi dovedu u međusobnu svezu, a napose ima u vidu iskaz svjedokinje M.Š., krajnje je neosnovano tvrditi da nema svjedoka očevidaca, uopće i da nema dokaza o kriminalnoj djelatnosti optuženika, posebno.

Svjedokinja M.Š. jest svjedok očevidac, jest svjedok o zločinačkom djelovanju optuženika, i prema njoj samoj (l. 42-43), pa iako takvom okolnosnom, uvjerljivom iskazu, iskazu osobe koja je proživljavala pravi teror, nije potrebna potkrijepa, taj iskaz potkrijepljuje iskaz svjedoka T.Š. (l. 44-45). Na temelju iskaza tih svjedoka sud prvog stupnja je nedvojbeno utvrdio kriminalnu djelatnost optuženika u R. dana 11. lipnja 1992. godine. S druge strane, na temelju pravilne ocjene iskaza svjedokinje J.Ž. (l. 34-35), T.Ž. (l. 39-40), J.B. (l. 49-50), pa i M.Č. (l. 41), kako je to već navedeno, sud prvog stupnja je ispravno zaključio da su optuženici inkriminirano djelovali, između ostalog, i u P., gdje su ubili N.Ž., pri čemu i nije odlučno to tko je upravo pucao u ovog oštećenika, kada su oni zajednički djelovali i djelo htjeli kao svoje vlastito, što bez sumnje proizlazi iz njihovog cjelokupnog postupanja, zorno prikazanog po M.Š.

Stoga, nije osnovana žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

žalba nije osnovana ni zbog odluke o kazni.

Kazne zatvora u trajanju od po dvadeset godina, na koje su optuženici osuđeni, u svemu su adekvatne, ali i potrebne kako bi se postigla svrha kažnjavanja predviđena u čl. 31. u svezi sa čl. 4. st. 2. OKZRH. I ta odluka suda prvog stupnja sadrži dostatne i valjane razloge, koje prihvaća i ovaj sud.

Kako, dakle, žalba optuženika u cijelosti nije osnovana, a ispitivanjem prvostupanjske presude, na temelju čl. 366. st. 1. ZKP, nisu nađene ni bitne postupovne povrede iz čl. 354. ZKP ni povrede krivičnog zakona iz čl. 355. ZKP, na čije postojanje ovaj Vrhovni sud, kao sud drugog stupnja, pazi po službenoj dužnosti, trebalo je presuditi kao u izreci na temelju čl. 374. ZKP.

U Zagrebu, 4. travnja 1996. godine,

Zapisničar:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Senka Klarić-Baranović, v.r.